

(המשך מעמוד 32)

פרנקפורט על נהר מיין היתה מוכנה, כבוא הזמן, במיסגרת האפשרויות העומדות לרשותה במיסגרת התקציב השנתי שלה, להקציב השתתפות כספית למבצע התרוי מות למען הפרוייקט שהנכם מטפלים בו... אולם המגבית הפרטית הזו של מליון הופסקה תוך זמן קצר. נראה שמועצת הערים-הגרמניות הגיעה למסקנה שמיבצע התרמה מעין זה יש לעשות בצורה מסודרת ולפקח על הכספים הנתרמים במסגרתו. על פי גירסה אחרת, שמע אהד המתרימים, לדבריו, מפי מליון עצמו, פנתה אליו שגרירות ישראל בבון וביקשה ממנו להפסיק את איסוף התרומות הפרטי-הודיע הדי"ר ברונז ויינברגר, מנכ"ל מועצת הערים-הגרמניות, למליון במכתב רשמי, שמועצת הערים, הסכימה למיבצע תרומות להקמת בית-מיפגש-הנוער בתל-אביב, שהיה באחריותם של בעלי הפרוייקט: העיר תל-אביב, איגוד הערים הישראלי והמועצה הציבורית לחילופי-נוער של משרד-החינוך הישראלי. אנחנו נשיח המלצה בנדרון לכל הערים-החברות ונשיח איר בידיהם את הברירה לשלם את הסכום כבתי-אחת או לשיעורין - בשלושה תשלומים לשנה.

לאף אחד מבעלי הפרוייקט הנוכחים בכתב זה - עיריית תל-אביב, מרכז ה-שילטון-המקומי והמועצה הציבורית לחילופי-נוער - לא היה אותה שעה מושג על הכספים שאוסף מליון למענם. הם גם לא ידעו שמליון כבר הזמין ציוד וריהוט בסכומים של מיליוני ל"י עבור האכסניה. שאיש לא העלה בדעתו לגשת לכנייה.

סחרורת של

מאות מיליונים

מדוע, אם כן, ביקש זאב מליון, כשנה וחצי אחרי שהחל לנהל את המגבית הפרטית שלו בחשאי, אישור רשמי ויפוי כוח לאיסוף תרומות עבור אכסניית-הנוער של תל-אביב?

התשובה לכך פשוטה. היא נמצאת במכתב ששיגר מנכ"ל מועצת-הערים-הגרמניות, ברונז ויינברגר, למליון ב-23 בפברואר 1978: „אני יכול להודיע לך, נאמר במכתב, שבניתיים שלמו על חשבון התי-רומות להקמת בית-מיפגש-הנוער 250 אלף מרק (כשניים וחצי מיליון ל"י). הסכום הזה נובע מהתחייבויות הערים לשנת 1977. כמו כן אנו יכולים לבקש את תשלום התרומות שהובטחו לשנת 1978. אך לדאי בוני אנו עוד מחכים להבהרת השאלות ביחס למימון הכללי. להתחלת הבנייה והוי-כחת השימוש...”

מליון היה זקוק להוכחה על מה הוצאו הכספים שהועברו אליו בשנת 1977, כדי להמשיך ולקבל תרומות גם ב-1978. סיפר ישראל גרבינסקי, מנהל קרן תל-אביב: „מליון ביקש מאיתנו כל הזמן שנעשה משהו. הוא אמר שהוא חייב להראות שעי-שינו משהו בכסף שהתקבל כדי להמשיך ולקבל כספים. אבל אנחנו לא קיבלנו גרוש אחד ממליון או מהגרמנים למטרה זו. יכולנו להראות רק את התיכנון של אלה-נני. לא היתה כל התקשרות חוזית בין הקרן או בין העירייה לבין משרדו של אלחנני ביחס לפרוייקט זה. ואז הוחלט שאלחנני יעביר מכתב, שהיתה לו הוצאה כספית בקשר לעניין, כדי שניתן יהיה להעביר את הכסף שהצטבר בגרמניה לקר-פת מרכז השילטון-המקומי.”

בשבעה במאי 1978 הגיש משרד אלחנני לעיריית תל-אביב חשבון על סך של מילי-יון ו-252 אלף ל"י, עבור תיכנון בית אכסניית-הנוער, שנעשה מיספר שנים קודם לכן על פי הזמנתו של זאב מליון. כשהוכחה זו בידו וכשהוא מצוייד במיכ-תבים מצייצ ומקלאוס שיץ, יכול היה זאב מליון להמשיך במיבצע גיוס הכספים שלו בקצב מוגבר. הוא נכנס לתוך סחרורת של איסוף כספים בסדר גודל של מאות מיליוני ל"י עבור מרכז השילטון-המקומי, מבלי שראשי המרכז ידעו על כך דבר.

יצורך זה הוא נעזר בתיווכו של יהודי גרמני, תושב העיר קרלסרוהה, ויגפריר לרר. עוד ב-20 באפריל 1977 מינה זאב מליון את לרר כמויפה-כוח מטעם מרכז השילטון-המקומי בתעודה מיוחדת הכתר-בה גרמנית.

על המתכנתות של זאב מליון בעיסקות המיליוני-נים המזורזות ועל התפקוד שמיילא זיגפריר לרר כי פרשה - בכתבה השנייה בסדרה, שתפורסם כני-ליך הבא.

..פעם אהבתי אותו

בלונדיות. עכשיו אני

אוהב אותו

בכל הצבעים...

כל אותה תקופה היה בנסיעות לחוץ-לארץ. הודמן לו לצאת עם הוריו לעתים תכופות ביותר, ומכל הארצות שבהן ביקר אהב ביותר את ארצות-הברית. „האווירה שם היתה לרוחי, זו ארץ שאני אוהב, וניי-צלתי כל תירוץ שהיה לי כדי להגיע לשם לשהייה של כמה חודשים. באחת הפעמים האלה אף למדתי מישחק אצל לי שטרס-ברג. אז בא לי הרעיון לנסות גם לשחק.”

„בנוכחות

אמא ואבא”

ב סוף 1968 בירושלים, נכנס עמוס לחנות-ספרים ופגש בבחורה שעבדה שם כזבנית. היא היתה נוצרית שווייצית. שמה היה רגינה רולין, והיא היתה מברי-גרת ממנו בשלוש שנים. הוא היה אז בן 21, והיא בת 24. מייד החל בחיזוריו אחריה, אך היא לא נענתה לו. הוא חיכה לה עד תום יום-העבודה שלה, ופשוט החל עוקב אחריה. היא ברגל הוא במכו-נית. היא התגוררה אז בלב שכונת מאה-שערים וזה מצא חן בעיניו, נוצריה ב-שכונה דתית כזו. לקח לו כמה קילומטרים טובים עד שהסכימה לעלות למכוניתו. ה-טרמפ הזה הוביל אותם לנישואין. אחרי שלושה חודשים נסעו השניים ל-לונדון, כדי להינשא, וחזרו שוב לעיר-

הנושאים הזרות של עמוס קולק

אני לא פלייבוי, אני בחור מסודר „ונחמד”, מצהיר עמוס קולק בן ה-31. „נכון שפעם היתה לי תקופה שמאד אהבתי נשים בלונדיות, אך זה עבר לי. היום אני אוהב אותן בכל הצבעים. גם נשים זרות, לא-ישראליות, אהבתי פעם, והיום זה השתנה אצלי. „באופן כללי אני אוהב אותן סכסיות, אינטליגנטיות ויפות”, מספר הבחור בעל השיער המקורול והחיוך הביישני, המנסה למכור בכל מחיר את הסרט שעשה. איך שלא יהיה, עם שם כמו קולק יותר קל למכור סרט. אחרי הכל, עמוס הוא בנו של ראש עיריית ירושלים, טדי קולק, עובד דה שבלי ספק עזרה לו לגייס משקיעים לסרטו, שלא לדבר על הפצת הסרט ב-ירושלים. שם כל אזרח יודע מיהו, ואולי גם זוכר אותו כילד. עמוס מעולם לא סבל מאנונימיות. הוא נולד בירושלים, למרות שהוריו היו אז חברי קיבוץ עירינג, על שפת הכינרת. עד גיל שנתיים התגורר עם תמר וטדי, הר-ריו, בקיבוץ. אחר כך הם עזבו ועברו להתגורר בירושלים. „למרות שהורי גרו בעירינג 15 שנה, אבא תמיד היה בשלי-חיות שונות, ולא היה תקוע בקיבוץ כל הזמן”, מספר עמוס. את ילדותו בילה בירושלים. אחרי סיום לימודי בית-הספר התיכון למד באוניברסיטה, וקיבל תואר ראשון בפסיכולוגיה ובפילוסופיה. את ספרו הראשון אל תשאלי אם אני אוהב כתב עם סיום לימודיו. תחילה החי-ליט שיהיה סופר, וכתב עוד שני ספרים. האחד הנערה שהביאה את המילחמה, וה-שני הנה אחרי שתלו אותו.

עמוס עם האשה הראשונה „אשה לא-ישראלית היתה לי מיפלט מהארץ...”